

Truyện Ngắn

Phụ-Nhân của riêng anh ...

Ngọc Bích Ngân

Hai cánh cửa bật mở, bốn vị khách đang đứng trên thềm nhà không ngăn được tiếng 'Òa!' nho nhỏ trong miệng. Chiếc chúc đài chạm khắc công phu đang tỏa ánh sáng chan hòa xuống gian phòng. Từng mảnh pha-lê cắt chéo góc theo các hình tròn, hình bát giát được kết công phu theo khuôn của một chiếc vương-miền lộng lẫy đang lấp lánh muôn màu sắc. Người giúp việc đứng nép sang một bên đưa tay mời quý khách bước vào.

Bốn vị khách, sau khi lấy lại được sự thản nhiên, khoan thai bước vào. Họ bước chậm chậm trên trên nền nhà màu cà-phê sữa nhạt đang phản chiếu ánh đèn sáng loáng. Từ khung cửa chánh trở vào, những căn phòng mà họ thấy được đều được lót bằng đá hoa. Trên những lối đi, hai bên viền lại được cán thêm gạch kiểu màu nâu và màu gạch cua điểm vân trắng khiến gian nhà mang chút ít nét Ai-cập, vừa tráng lệ lại vừa huyền bí.

Chính giữa gian nhà là một chiếc cầu thang cao ngất màu trắng với những chấn song bằng gỗ đào-hoa-tâm màu huyết dụ. Phần giữa những nấc thang được trải thảm màu rượu chát, gần như cùng màu với những chấn song trong thật hài hòa. Bên phải thang lầu là một gian phòng, có lẽ là phòng khách thường nhật, hiện có khoảng năm, sáu người khách đang ngồi trò chuyện. Bên trái của thang lầu là một đại-sảnh cao khoảng 15 thước Anh. Hai bộ sa-lông nằm chéo góc nhau ở khoảng giữa phòng, hai hàng ghế bọc nhung chạy dài theo hai bên tường. Khắp nơi trên bàn, trên đàn dương cầm,... chen lẫn bên các chậu hoa tươi mỹ-thuật là những chân đèn chạm trổ tỉ mỉ bằng bạc lấp lánh khiến cho khung cảnh nhìn thật trường giả.

Vị chủ nhà, ông Tân, đang ngồi trên mép một chiếc ghế sa-lông, tay cầm ly rượu trái cây pha đang ân cần tiếp khách. Ông

gật đầu từng nhịp như đang chăm chú lắng nghe từng câu nói của hai người bạn ngồi kề.

Khách khứa rải rác khắp các phòng đã có hơn bốn mươi người mà căn nhà vẫn còn giữ được nét thoáng.

Một người giúp việc bước đến thu dọn những ly rượu uống quá nửa đặt quanh góc bàn. Một người hầu khác bước ngang với chiếc mâm đầy trên tay, ông Tân nhắc nhẹ một ly rượu và một đĩa thịt nguội trên khay mời bạn bè.

Thoáng một dáng người phụ-nữ đi xuống thang lầu, đi bên cạnh còn có một người giúp việc diện mạo trông giống như người Phi-luật-tân. Người phụ-nữ mặc chiếc áo cổ cao, hai cánh tay cắt rất ngắn, thân áo ôm sát lấy ngực và eo thật khít khao. Cả phần trên của chiếc áo được cắt na ná theo kiểu áo xường-xám của người trung-quốc, nhưng phần dưới vạt áo lại không đi thẳng xuống và xẻ cao một bên mà lại tha thướt xòe ra mềm mại, kín đáo phủ lấy đôi chân người phụ nữ. Trên ngực áo có những nét vẽ kim tuyến đón số của màu lá mạ chen lẫn màu hoa cà trên nền trắng của chiếc áo trông thật thanh tú.

Hai người đàn ông ngồi với ông Tân vội đặt ly rượu lên bàn như để chuẩn bị cho một sự chào hỏi trang trọng. Nhưng ngược lại với sự dự đoán của mọi người, người phụ-nữ kia vẫn chăm chú căn dặn người giúp việc đi kề bên điều gì đó, cả hai cùng chậm rãi đi ngang đại-sảnh và cùng đi thẳng vào gian phòng nằm sau thang lầu. Nếu cố ý quan sát, những người khách ngồi gần lối đi có thể thấy được cả gương mặt của người phụ-nữ khi nàng băng ngang chân cầu thang. Với

thăm người cô của chúng. Cô là một di phước tu tại đây, Sơ Anne-Marie Tế, đó cũng là Ma-sơ người Việt duy nhất đang tu tại Sainte-Thérèse. Ông Tân lúc đó tuổi đã trên dưới 45 nhưng vẫn còn độc thân. Và vì còn độc thân vui tính nên trông dáng dấp của ông còn rất trẻ, như độ chừng 37, 38. Từ khi vị hôn-thê của ông qua đời, ông không thèm màng đến chuyện lập gia đình mà chỉ chăm chú vào sự nghiệp để tạm quên nỗi đau buồn mất người yêu mà ông cho là người tuyệt vời

nhất. Trước khi đi, cả ba đều quyết định đậu chiếc xe của ông Tân ở trạm xe buýt liên-tỉnh và cùng nhau đón xe buýt địa-phương đến dòng. Ông Tân cảm thấy, nếu lái chiếc xe 'mercedes' đen bóng loáng của ông đến thăm một nữ dòng tu, và nhất là ở nơi yên tĩnh này thì nó có vẻ trần tục và phạm thượng làm sao đó.

Ba người đến phòng tiếp tân và hỏi thăm người quen. Không lâu sau đó, một dáng người nhỏ nhắn nhanh nhẹn bước ra chào đón. Sơ Anne-Marie Tế có giọng nói rất vui tai và thân mật. Sơ nói tiếng Việt pha lẫn tiếng Pháp làm hai cậu thanh niên lâu lâu lại cười ngỡ ngợ, vẻ mặt như cố đang đoán chừng sơ nói gì, nhưng vì lịch sự và hơi nhút nhát nên không dám hỏi lại.

Sơ dẫn ba người đi vòng qua các hành lang, giới thiệu các phòng ốc, nhà nguyện, vv. Đến một nhà nguyện nhỏ kia, bỗng một dáng người đội khăn đen dài đang quỳ gối gần nơi phía cuối quay mặt lại. Ông Tân nói khẽ với hai cháu:

- Minh ồn quá, người ta đọc kinh lo ra kia!

Đứa cháu nói nhanh:

- Đâu có cậu, Sơ kia hình như đang gặt đầu chào mình kia, đây nhiều Ma-sơ Việt-Nam quá ha.

Đúng vậy, dáng người vừa quay lại có một gương mặt Á-đông trắng xanh, nửa ẩn nửa hiện sau vành khăn đen. Ông Tân vội cúi đầu nhẹ như chào hỏi người đồng hương, nhưng ánh mắt người

cung cách và dáng điệu, ai cũng có thể đoán được nàng chính là nữ chủ nhân của ngôi nhà, nhưng ...nét mặt người phụ-nữ có phần hơi quá trẻ so với số tuổi của ông Tân làm mọi người hơi ngỡ ngợ.

Hai người bạn nhìn ông Tân với ánh mắt như chờ đợi một sự xác nhận nào đó, ông Tân mỉm cười và...khẽ gật đầu. Một người khách buột miệng:

- Thảo nào, anh dấu chị kỹ quá!

Người còn lại chặc lưỡi:

- Máy năm nay tự nhiên anh Tân biến đâu mất tiêu, té ra ảnh đi tìm vợ.

Cả đám người cùng cười rộ lên vui vẻ. Trương Lâm, người bạn chí thân của ông Tân vỗ vai bạn:

- Sao, bật mí được chưa? Kể cho anh em nghe chút chút chớ.

Ông Tân ngồi dựa hẳn người ra lưng ghế, trên mặt hiện rõ nét vui. Ông mỉm cười hồi tưởng lại.

...

Sau khi quẹo quanh quần vại con đường nhỏ của một tỉnh lỵ, chiếc xe buýt dừng lại trước một bãi cỏ rộng lớn. Hàng chữ: 'Redemptoristines...' đập vào mắt ông Tân. Ông gọi mấy đứa cháu trai ngồi kế bên:

- Les Moniales Rédemptoristines, tới rồi tụi con.

Ba người đàn ông nhanh nhẹn đi xuống xe buýt, vừa đi vừa ngửa cổ ngắm mặt tiền cao chót vót của tu-viện. Sáng nay, ông Tân đưa hai người người cháu họ bên Việt-Nam mới qua đến

thiếu nữ đó không còn chạm vào ánh mắt ông Tân nữa, nàng nhẹ chộp mắt và quay người trở về phía trước. Ông Tân bỗng nghe lòng xúc động nhẹ nhàng, có lẽ vì ông ngỡ ngàng khi gặp một thêm một ma-số Á-đông ở một tu viện xa xôi hẻo lánh này, có lẽ vì nét xanh xao của người thiếu nữ dễ làm động lòng người, cũng có lẽ vì...vị Ma-số trẻ này rất đẹp.

Số Anne-Marie bảo mọi người đi tham quan tiếp. Ông Tân nghe bước chân mình bỗng thật nặng. Ông chỉ muốn đứng mãi đây, đứng phía sau cái dáng người trầm lặng trong chiếc áo đen cổ kín.

Đi quanh quần, trò chuyện và hỏi thăm cho đến trưa, cả bọn được dắt xuống tầng dưới để dùng bữa trưa. Ông Tân bỗng giật thót mình và sung sướng vô cùng khi không hẹn mà lại gặp vị Ma-số kia trong phòng ăn. Cô dọn dẹp mâm đồ ăn của mình và mở cửa đi ra vườn sau, ngồi trên một băng đá. Một đứa cháu trai lên tiếng hỏi Số Anne-Marie:

- Ở đây chắc đông đi phước người Việt mình lắm hả cô?

- Đâu có con, *Je suis la seule ici mon cher*, chỉ có mình cô là người Việt thôi.

Ba cậu cháu ông Tân nhìn nhau ngỡ ngàng. Người cháu trai tên Đức hỏi dồn:

- Ủa vậy...Ma-số khi nãy là...người tàu hả cô?

- Số nào?

Cả ba người đàn ông đều không hẹn mà cùng ngó ra sau vườn đưa mắt làm hiệu, Số Anne-Marie bật cười:

- Ô! cô đó à, người Việt đúng rồi, nhưng không phải là đi phước đâu con. Là khách đến tịnh tâm thôi. Nhà dòng Redemptoristine có một số phòng dành riêng cho những ai cần đến cầu nguyện, nghe giảng và tịnh tâm. Cô ấy đến đây cả hai tuần nay rồi. Cô ta theo phong tục của nghi lễ bên Ý thời xưa, khi xem lễ trong nhà thờ, các phụ nữ đều phủ khăn đen lên mái tóc để làm giảm bớt đi sự chú ý chỗ không phải là đi phước đâu tụi con..

Số còn cho biết thêm khi mới đến, nàng tiêu tụy hơn nhiều. Qua hai tuần tịnh dưỡng, người khách có phần khá hơn, tuy vẫn còn buồn bã.

Đến xế chiều, ba cậu cháu ông Tân chia tay vị Ma-số hiền lành và hoạt bát ra về. Đôi tay hai đứa cháu ông

Tân trĩu nặng thức ăn, nào bánh mì tây, nho khô, pho-mát, ...Không lấy, Số buồn! Số bảo các chợ và các hội thiện-nguyện gởi cho nhiều lắm, lấy về mà dùng. Tội nghiệp, Số cứ làm như ai mới từ Việt-Nam sang cũng vẫn còn mang cái đói đi theo. Ông Tân đi ra trạm xe mà lòng như đầu đau, hai đứa cháu trẻ cười nói huyền thuyên mà ông chẳng nghe thấy gì! Con đường đi ra trạm xe bỗng trống vắng làm sao, vì từ lúc gặp người áo đen tại phòng ăn, ông Tân không hề thấy lại bóng người thiếu-nữ kia thêm lần nào nữa cho đến khi ông cùng hai người cháu lên xe buýt đi về.

Ông Tân bỗng trở thành một nhà hảo-tâm siêng năng. Sau đó, cứ hai ba ngày một lần, ông lặn lội lái xe đến Sainte-Thérèse thăm Số và chở theo nhiều thức ăn, đồ dùng để biếu cho nhà dòng. Bận lên, ông vẫn đậu chiếc xe lạng coóng ở trạm xe liên-tĩnh và đón ta-xi để chở hàng đến dòng tu. Bận về, ông đón xe buýt, lòng nghe yêu đời.

Sau hai tuần, ông Tân trở thành một người khách quen thuộc của dòng. Những lần sau, Cha không cho nhận quà nữa, ông Tân chỉ đón thuận đến viếng dòng và xem lễ thôi. Có một lần, may mắn làm sao, người phụ trách nhận đồ cho dòng lại là...nàng. Ông Tân sung sướng cùng nàng chất thực-phẩm và vật dụng cá nhân cần thiết vào kho. Nhìn bàn tay móng mảnh, mười ngón thóp thon thon thoan thoát làm việc, ông Tân bỗng nghe chạnh lòng, ông gọi chuyện:

- Bàn tay cô, nếu vào thời kỳ Kinh Kha sang Tần thì không nên ngồi đánh đàn ...

Nàng mỉm cười:

- Cám ơn ông!

Được trả lời, ông Tân vui vẻ bắt chuyện tiếp:

- Nghĩ ông Vua đó cũng

khùng thiệt, ai thời lại đi chặt cả đôi bàn tay đẹp dâng cho Kinh Kha. Kinh Kha thích là thích khi đôi tay đó còn sinh động, còn linh hoạt, còn dịu dàng khảy đàn được kìa. Chứ đây, một đôi tay đầy máu me, nằm bất động...thiệt là kém thông minh cơ nhí.

Nàng ngừng chắt đồ, nhìn ông Tân giây lát, xong lại tiếp tục chắt những bánh xà phòng cuối cùng vào kho, không nói gì. Ông Tân hơi lo lắng, không biết mình có lỡ lời nói gì làm nàng phật ý. Bỗng nàng bật nói làm ông Tân thổ phào:

- Ông tưởng ông Vua đó kém thông minh sao? Không đâu ông ạ. Điều ông vừa phân tích, là đáng thiên-tử, lẽ nào lại không hiểu... Người ta hành động tàn nhẫn là muốn nhấn nhủ Kinh Kha đừng vì chữ 'Tĩnh' mà trở nên ủy-mị. Chặt đứt đi đôi tay cũng như là chặt đứt đi sợi tơ tình vừa giăng trong lòng Kinh Kha. Ông Vua đó muốn nhắc khéo người hùng Kinh Kha hãy lo tập trung ý chí, việc nước là quan trọng.

Đóng cửa kho lại, nàng vừa cùng ông Tân đi ra phòng. Giọng nàng buồn buồn nói tiếp:

- Tôi cảm thấy rằng... dâng tặng đôi bàn tay ngọc là một hành động vừa như muốn tỏ ra ưu đãi Kinh Kha mà cũng vừa để cảnh cáo khéo chàng trai đừng bày thêm trò yêu đương vô vắn trong lúc thi hành việc trọng đại của quốc gia. Ngoài ra, nó còn bao hàm quan niệm phụ nữ là thứ rất lệ thuộc vào thời đó. Ông Vua ngoài mặt thì tha thiết trang trọng dâng quà, nhưng ngụ ý cũng muốn nói rằng nếu như còn thấy chàng ta để ý lưu luyến ai trong lòng, thì người đó ắt sẽ bị mang họa! Như thế thì Kinh Kha sẽ không dám để thêm hình bóng mỹ nhân nào trong tim nữa và sẽ lên đường với một quyết tâm là diệt vua Tần. Ông chẳng nhớ Kinh Kha đã khóc rống lên khi nhận đôi tay sao.

Ông Tân lắng nghe mà trong lòng vừa ngạc nhiên vừa thích thú pha lẫn cảm phục. Trong những lần trò chuyện sau đó, ông Tân sung sướng khám phá ra kiến thức rộng rãi và những nhận xét là lạ của người phụ-nữ. Gặp nhau tuy ngắn ngủi nhưng cũng đã được ba lần, thế nhưng ông Tân vẫn chưa biết tên của nàng. Lý do thật đơn giản, vốn tế nhị và cũng vì quá quý mến người phụ-nữ, ông Tân chưa

dám hỏi, sợ nàng khinh ông quá số sàng.

Một hôm, ngồi bên chiếc ghế đá nơi sau vườn của dòng, nàng nhìn ông Tân cười vui vẻ:

- Ông này, mai tôi về.

- Cô thấy khỏe hẳn trong người chưa? Ông Tân ngỡ ngàng hỏi lại.

Nàng nhìn ông Tân cười nhẹ:

-Tôi khỏe hẳn rồi ông ạ.

Sáng nay, tôi thấy mình hoàn toàn bình phục.

-Vậy tốt ...

Ông Tân đáp mà vẻ mặt đắm chiêu lo lắng. Mai này, nàng về đâu? Làm sao ta gặp lại nàng? Bỗng nàng mỉm cười hỏi:

- Ông còn nhớ hồi sáng này không?

- Sao có?

- Hồi sáng này, khi ông đến, tay cầm một bó hoa đủ loại, thật to...

Ông Tân ngưng ngưng:

- Ô, bó hoa đó, Số Anne-Marie ...

Nàng cắt lời, chậm rãi nhắc lại:

- Số Anne Marie mừng rỡ đón nhận, cảm ơn rồi rít bảo: '*Thật là tốt quá, hôm nay thứ bảy, đang dọn lại bàn thờ Đức Mẹ*'. Và Số đem hoa cắm dâng cho Đức Mẹ

- Phải rồi, hoa dâng cho Đức Mẹ.

- Lúc đó, gương mặt của ông mới ngộ làm sao.

Ông Tân đỏ mặt:

- Các đi phước người tu hành... A! mà tôi nghe... hình như cô có bật cười nhỏ.

- Đúng vậy...Lúc đó, tôi biết mình vừa hết bệnh.

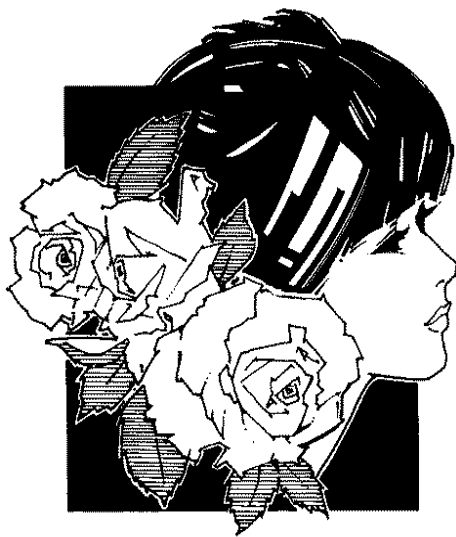
Ông Tân nghe mặt nóng ran, lòng tràn đầy hy vọng, hỏi hộp...Bỗng nàng nói một câu như ban nhất đao ân huệ:

-Ngày mai tôi về...sáng mai lễ xong, ông phụ giúp tôi một tay nhé, hành lý nhiều quá!

Nói xong câu đó, nàng vội vã bỏ đi về phòng. Trước khi quay đi, Ông Tân còn kịp thấy đôi má trắng xanh thường ngày của nàng chột ửng hồng. Ông Tân lẩm nhẩm một mình:

- Đức-Mẹ nhậm lời con rồi!

...Suốt một năm đầu quen biết, ông Tân cũng chưa dám mời nàng về nhà. Chưa bao giờ ông lại cảm thấy đau khổ vì cái khá giả của mình. Xưa giờ ông vẫn luôn tự hào mình là một người thành công, rất tự tin trước

mặt người khác phái, nhưng đây là lần đầu ông lại không cảm thấy hãnh diện chút nào. Ông lo lắng, nếu như nàng vui, thì hay biết bao! Nhưng lỗ như nàng e ngại lời đồn, tiếng dị nghị dèm pha... một người tự trọng như nàng dám âm thầm lánh mặt ông lắm chứ chẳng chơi. Đột nhiên, một hôm nàng ngó ý muốn dời về ngoại ô hoặc một thôn làng vắng vẻ để sinh sống, ông Tân liền cho bán ngay căn nhà ông đang cư ngụ tại trung tâm thành phố và đi tìm mua ngôi nhà khang trang này. Một cái gì mới mẻ riêng cho hai người cũng là điều ông Tân thầm nhủ trong lòng từ lâu. Ông Tân nhớ mãi khi đưa số đồ cho nàng xem cùng lời cầu hôn, nàng ngỡ ngác bật kêu lên: *'Anh mua chi căn nhà to dữ vậy!'* Ông Tân đã phải trấn an rằng giá nhà này cũng chỉ tương đương với giá nhà khi xưa của ông thôi. Vì ở ngoại ô nên giá nhà chỉ còn khoảng một nửa so với nhà trong thành phố. Và lại, khi đặt cọc, chủ thầu mới chỉ vừa cho đào móng khu đất, chưa có cả nhà mẫu nên giá rất rẻ. Sau này khi bán được một số nhà thì giá nhà mới lên. Và khi hoàn toàn cất xong hẳn thì lúc đó ông Tân có muốn mua cũng mua không nổi. Ông Tân vuốt tóc nàng ân cần nói: *'Đón em về, anh phải làm sao coi cho được một chút chớ, anh đã hơn nửa đời người, tuổi xấp xỉ năm mươi, cũng em một chút không được sao?'* Nàng ứa nước mắt bảo: *'Em không cần làm đám cưới đâu anh, anh nhìn xem... trong các lễ-cưới kia, đâu chiếc gì đã có tình-yêu hiện hữu, còn tình-yêu thì tự nó không cần đến lễ-cưới mới đâm chồi ...'* Thế rồi, sau gần hai năm chờ đợi xây cất, hai người cùng quyết định chọn ngày St-Valentine (Lễ tình-yêu của người Tây-phương) để vừa mừng tân-gia ngôi nhà và cũng để đôi vợ chồng mới ra mắt các bạn bè của ông Tân khi xưa.

...

Ông Tân choàng tỉnh sau cái đập vai của Trương Lâm:

- Nghĩ gì vậy ông chủ nhà? Sao, bật mí chút coi.

Ông Tân cười vui vẻ:

- Tôi lượm được nàng từ một tu-viện.

Cả đám người cùng 'Ồ' lên, có tiếng nói:

- Ông anh dụ dỗ bà phúc à...?!

Ông Tân bật cười, tóm tắt

kể cho các bạn ngồi gần nghe buổi gặp gỡ bất ngờ của đôi vợ chồng. Bỗng Trương Lâm nói lớn:

-Ồ, mãi nghe anh Tân kể chuyện mà không hay chị đang có mặt trong phòng này giờ. Yêu cầu anh Tân giới thiệu chị với anh em.

Thật vậy, Phiên Phiên, vợ ông Tân đang nhã nhặn bưng mâm trà mời một số khách bên góc trái của căn phòng. Ông Tân bước đến, ôm eo dịu dàng đến chào các bạn. Nàng di chuyển như chiếc bóng, có lúc lẫn trong đám người giúp việc, có lúc đứng nép bên ông Tân, có lúc ngồi lắng nghe các vị khách hỏi thăm. Ai cũng xuýt xoa khen ngợi ông Tân thật có tài và có phúc. Một người đàn bà hỏi thăm quê quán Phiên Phiên, nàng bảo khi xưa ở thành phố Hull, người đàn bà cướp lời:

- Tôi có thằng em họ cũng ở đó, nó tên Điền, cô biết không?

- Dạ, ở đó cũng đông người Việt.

Bà ta tiếp:

- Nhìn anh chị Tân đẹp đôi và hạnh phúc, tôi thiệt tội nghiệp cho nó. Nghe đâu, vợ chồng nó ly dị rồi. Con vợ nó uống nạng và rắc rối vô cùng, tối ngày cần nhằn chỉ trích chồng mình. Thằng em họ tôi thì dễ nổi nóng...đàn ông Việt Nam mình mà, ai chẳng cộc tính. Trời ơi! lúc tại nó đang ly dị, ông bà già nó cú điện thoại qua tôi than thở cả mấy tháng trời... Mà nói thiệt nha, cũng tại con đàn bà không biết dịu dàng chịu đựng chồng!

Phiên Phiên nhỏ nhẹ góp lời:

- Dạ, thương nhau thì nên nhìn nhau.

- Đó, nói như cô đây thì đâu có chuyện gì! Đâu phải bà vợ nào cũng được như ...vợ anh Tân đây, phải hôn anh Tân!

Ông Tân cuối đầu cảm ơn, gương mặt rạng rỡ. Bữa tiệc đây áp tiếng cười và niềm vui.

...

Khách khứa đã ra về hơn tiếng đồng hồ. Ông Tân đưa bao thư cho người giúp việc cuối cùng. Ông khóa cửa lại và đến ôm choàng vai Phiên Phiên đang đứng trên bao lớn ngắm bụi hoa hồng trong cảnh trước nhà. Ông ân cần hỏi:

- Vui không em?

- Có anh, em luôn nghe hạnh phúc!

- Người ta bảo em dịu dàng và thật khiêm nhường, có người làm mà vẫn tự tay thu dọn sẵn sóc từng thức uống cho khách.

-Tại anh giàu, em làm gì thiên hạ thấy cũng hay...anh nghèo, em lằng xằng dọn dẹp, người ta sẽ nói em có tướng vất vả, nên khiến chồng không ăn nên làm ra.

Ông Tân bật cười nhỏ, ôm chặt eo Phiên Phiên nói khẽ:

- Nàng Công-chúa, Hoàng-hậu, nàng tiên ...Phu-nhân của anh.

Chợt thấy mắt Phiên Phiên long lanh, Ông Tân lo lắng:

- Phiên Phiên, sao em khóc vậy?

- Đâu có, em chảy nước mắt chứ không khóc. Anh nói đúng rồi, *phu-nhân của riêng anh* đó. Gần anh, ai cũng dễ dàng biến thành một phu-nhân dịu dàng, khiêm nhường và lịch lãm. Em cảm thấy mình may mắn quá, em mừng nên rơi nước mắt chứ em đâu khóc.

Ông Tân hôn tóc vợ:

- Bậy nà, cốt cách của em đã vậy. Con người em chinh phục anh từ lần đầu gặp nhau ở nhà dòng. Em đã biết anh không định cưới vợ, nhưng em đã làm anh thay đổi tất cả.

- Anh cũng làm em thay đổi tất cả. Tình yêu của anh làm tan biến tất cả những gai góc, tánh hừ tạt xấu của người được yêu, em nói thật đó. Có được người chồng thâm-trầm, ôn-hòa và tế-nhị như anh, người phụ nữ nào cũng sẽ dễ dàng biến thành một

phu-nhân dịu dàng, khiêm nhường và quý phái.

Ông Tân cảm động:

- Cảm ơn em!

Phiên Phiên tựa hẳn đầu vào ngực chồng thổ thê:

- Em cảm ơn anh mới phải.

Lúc này anh có nghe câu chuyện của anh chàng Điền ở Hull không? Khi xưa, em cũng giống như chị Điền, cho nên em mới phải đi bác sĩ tâm thần, cho nên em đã suốt muốt chạy đến nhà dòng xin tá túc sau những điên loạn rối trí ...

Ông Tân hơi ngỡ ngàng nhưng lại cười xòa, tay lắc lắc như muốn chọt lét cô vợ trẻ:

- Em làm sao giống bà đó được, em của anh ngoan hiền. Lúc đó, em chỉ hơi mất thăng bằng trong cuộc sống thôi...

Ngước nhìn các vì sao lấp lánh trên màn trời đêm. Phiên Phiên thì thầm:

- Anh có đọc qua *'Cánh hoa chùm gởi'*? Anh có nghe qua *'Sự tích trầu cau'*? Lúc nào cũng vậy, người đàn ông là nền tảng, là cây cột của dây leo hạnh phúc. Anh chẳng những là thân cau cứng rắn cho em uốn mình leo quanh theo, mà anh còn là cây cổ thụ vững chắc có đủ khả năng mang về bóng mát cho tâm hồn đã khô cháy của em, để trái tim của em lại đâm chồi...

Phiên Phiên quay lại nhìn ông Tân, hai bàn tay nhỏ của nàng âu yếm ôm lấy gương mặt của chồng nói khẽ:

- Anh! anh có biết, gần người quân-tử thật khác với người phàm phu tục tử. Em... em chính là bà Điền năm xưa đó anh !

Ngọc Bích Ngân

www.ngocbichngan.com

10-Feb-2004

(Viết cho ngày 14 tháng 2 năm 2004)

Người 'Chú'

*Theo tuổi đời ... tôi gọi người bằng Chú!
Để nghe lòng vương nhẹ nỗi u sầu.*

...

*Miệng thưa rằng: 'Dạ! Lệ đây, thưa Chú'
Nhưng trong lòng thầm nhủ: '...Anh ơi!'*

mộc-mạc/05-02-04